

”נקודה טובה שבוע - רעיון מן הפרשה, במבט עכשווי

ב”ה, פרשת וירא, מרחשוון תשע”א

נקודה טובה לפרשת ”וירא” – מורה לחיים

כל אחד מאיתנו, נפגש בימי חייו באדם מרשים, שהשאייר בנו רושם עמוק וצרב בתודעתנו זכרון וחזק.

זוכרים אנו את הידע שהנחיל הוא לנו לנו, את אמירותיו, את דעותיו, את אופני ההתנהגות שלו, ואנו שבים אליהם, מעת לעת, ומוצאים בהם לקח טוב והנחייה לנסיבות חייו.

זה יכול להיות מורה או חבר, מחנך או מפקד ולעיתים חבר ואף חניך ותלמיד, המשאירים בנו רושם עמוק בזכות תבונתם, או חוכמתם. תעוזתם או השקט הנפשי שלהם. יכולת ההתנדבות והנתינה שלהם, או לקיחת האחריות והטיית השכם. ולעיתים אף מתן כתף חמה, סבלנות, תשומת לב והקשבה.

בכל שלב משלבי חייו,

פוסע לו האדם עם ילקוט חיים על הגב.

פוגש בכל יום אנשים חדשים,

ורואה המון דברים מעניינים.

תובנות ולקחים.

זכרונות ומעשים, דמויות ואנשים.

כל מוסר השכל ולקח,

מלקט הוא לילקוטו ונוצר לבטח.

מתבונן ולומד,

מפנים ומשכיל,

ואת עצמו מעשיר, בניסיון למכביר.

כאשר אומרים שהאדם הוא ”תבנית נוף מולדתו”, הכוונה היא לכל מה שאסף, לתוך תרמילו.

ברוח זו, מנסה משרד החינוך להגדיר ולמצב מחדש את דמותו של המורה בישראל, לא כמעביר ידע, אלא כ”מורה לחיים”. דמות משפיעה שתישאר חקוקה בנפש התלמיד למשך ימי חייו.

במקביל, מנסים מפקים ואמרגנים, יזמים ומשווקים להשתמש בגיבורי תרבות, אייקונים חברתיים וסלבריטאים, כמובילי דעת קהל כדי שישפיעו על התנהגותנו הצרכנית, החברתית ואף האישית. לא מורה לחיים, אלא מורה לכמה רגעים. בכמה רגעי פרסומת...

מיהו ה”מורה לחיים שלנו”?

למי נקשיב ומה נשים בתרמיל החיים שלנו?

נא לשמור על קדושת הגליון ולהכניסו לגניזה בסיום העיון

”נקודה טובה” לפרשת השבוע - רעיון מן הפרשה, במבט עכשווי

בצד אלה אותם פגשנו פיזית, במהלך חיינו. ישנם גם אבות האומה וגדולי ישראל לדורותיהם. אומנם אותם לא זכינו לפגוש פנים אל פנים. אולם, עבורנו הם בבחינת מורים לחיים, על פי דמותם החיה, המשתקפת ועולה מתוך פסוקי התורה, מדרשי חז”ל ודברי ימי הדורות.

אולם, המורה לחיים הגדול מכולם, הוא הקב”ה עצמו, המשמש בהתנהגותו האישית, דוגמה ומודל לחיקוי ולהערצה.

התורה מצווה אותנו לראות בקב”ה ”מורה לחיים”, לראותו בו מודל וללכת בדרכיו. בצד הציווי ללמוד תורה ולשמור מצוות, מופיע גם הציווי ללכת אחרי ה’ – בדרכו.

”אחרי ה’ אֱלֹהֵיכֶם תֵּלְכוּ וְאֵתוּ תִּירָאוּ וְאֵת מִצְוֹתָיו תִּשְׁמְרוּ וּבְקִלּוֹ תִשְׁמְעוּ וְאֵתוּ תַעֲבְדוּ וְבו תִּדְבְּקוּן: (דברים פרק יג, ה).

חז”ל במדרש פורטים את הכלל לפרטים מעשיים – כיצד הולכים אחר מידותיו של הקב”ה ומונים סדרה של מעשי חסד אלוקיים, האמורים לשמש לנו דוגמה ומופת.

מה (כשם ש) הקב”ה הלביש ערומים (את אדם וחווה)... אף אתה הלבש ערומים. הקב”ה ביקר חולים (את אברהם לאחר מילתו – דבר המופיע בתחילת פרשתנו – ומכאן הקשר לפרשה) אף אתה בקר חולים. הקב”ה ניחם אבלים (את יצחק, לאחר מות אברהם) אף אתה ניחם אבלים. הקב”ה קבר מתים (את משה רבינו) אף אתה קבור מתים. (ילקוט שמעוני, פרשת ראה, רמז תתפז).

בהמשך במדרש נוסף, נדרש האדם להיות רחום וחנון ביחסיו עם החברה ולא להעמיד את הדברים רק על הדין, האמת והצדק בלבד:

”מה הוא רחום וחנון אף אתה היה כן” (מדרש פסיקתא זוטרתיא, דברים, ראה דף כא עמוד א).

אכן, לכל אחד מאיתנו יש מורה לחיים, אחד או רבים,

אבל המורה הגדול מכולם, הוא האלוקים.

בברכת שבת שלום

משה רוט

rothmoshe@gmail.com